

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Tiondelagens välsignelser

Äldste Gary B. Sabin

President för området Europa

För många år sedan, när president Gordon B. Hinckley var stavspremier, intervjuade han en man för en tempelrekommendation. När president Hinckley frågade mannen om han betalade ett ärligt tionde, svarade mannen uppriktigt att han inte gjorde det eftersom han hade för många skulder. President Hinckley kände sig manad att säga till honom att han inte skulle kunna betala av sina skulder förrän han betalade tionde.

Han berättade senare för president Hinckley att under de påföljande åren kunde han inte minska sina skulder, hur mycket han än försökte. Till slut kom han och hans fru till slutsatsen att de skulle pröva Herrens löfte. Mannen berättade: "På något sätt som vi inte riktigt kan förstå har Herren välsignat oss. Vi har inte saknat det vi givit till honom, och för första gången på många år minskar nu våra skulder." Han och hans fru kunde äntligen leva inom sina tillgångar, men ännu viktigare var att de fick känna friden av att veta att de värdigt höll sitt åtagande mot Herren.¹

Som ny biskop hade jag också möjlighet att ge en medlem råd angående tionde. En nyomvänd kom till mig med ett allvarligt dilemma: Han hade inte tillräckligt med pengar för att betala både sin inkomstskatt och sitt tionde. Jag frågade helt enkelt: "Tror du att evangeliet är sant?" Han bekräftade att han gjorde det och kom sedan snabbt till slutsatsen att hans uttalade vittnesbörd var hans svar. Några

veckor senare kom han till mig och berättade att hans revisor hade gjort fel när han förberedde skatterna – han hade glömt att ansöka om jämkning. Hans skatt minskades med mer än den summa han hade betalat i tionde. Jag tror att den här gode broderns tro fick himlarna att mana hans revisor med denna nya idé, en upplysning jag inte tror skulle ha skett annars.

Vi betalar tionde mer med tro än med pengar. Gud är mer intresserad av vår tro och av den inverkan det har på vår själ när vi betalar ett ärligt tionde än han är av summan vi betalar. Det visar att vi litar på Gud och hans löften. Vi kan inte vara som mannen som satt framför brasan och sa: "Om du ger mig värme så ska jag ge dig trä." Moroni lärde: "Ni får ingen förvissning förrän efter det att er tro har prövats."²

Evangeliet följer inte mänsklig logik. Tänk på följande: "Så ska de sista bli de första och de första bli de sista,"³ "de svaga skall bringa den vise på skam,"⁴ "den som mister sitt liv för min skull ska finna det,"⁵ och "det är saligare att ge än att ta."⁶ Ingenstans är den här andliga ironin tydligare än när det gäller tiondelagen, för vi har verkligen mer när vi ger mer. Det är för att människans vägar inte är Guds vägar, och Gud står vid rodret.

Tionde är aldrig en börda utan snarare en välsignelse eftersom vi alltid är bättre med Herren som partner än på egen hand. Tionde ger tillgång till andligt självförtroende som möjliggör en mängd andra välsignelser,

såsom andlig känslighet, tacksamhet och kristuslik kärlek. Sammanfattat ger lydnad mot tiondelagen timligt skydd och andlig frid allteftersom vår självtillit inför Gud växer sig stark.⁷

Jag vill också tillägga att det är min erfarenhet att ett generöst fasteoffer också för med sig underbara välsignelser. Vi har stor nytta av att vara generösa i våra ansträngningar att hjälpa de mindre lyckligt lottade, för då är Herren generös mot oss.

Gud vill hjälpa oss i alla aspekter av våra liv om vi lyder hans bud, utövar tro och litar på hans utlovade välsignelser. ■

FOTNOTER

1. Gordon B. H. inckley, *Nordstjärnan*, okt. 1982.
2. Ether 12:6.
3. Matt. 20:16.
4. L&F 133:58.
5. Matt. 10:39.
6. Apg. 20:35.
7. Se L&F 121:45.

Äldste Gary B. Sabin

Lär känna familjen Muhi

I Västerhaninge, långt innan templet byggdes, föddes Attila Muhi. Han bodde där med sina föräldrar. Mamma var svensk och pappa var född i Ungern. Då visste han inte att han skulle återvända till Västerhaninge en dag för att sluta betydelsefulla förbund med Gud och med sin hustru Marike.

Familjen Muhi bor utanför Piteå och tillhör Luleå gren. Attila verkar som kamrer i grenen, och tillsammans med Marike och sin son Stefan tjänar han också som handledare för släktforskning.

Rose-Marie Näslund, som också tillhör Luleå gren, beskriver familjen Muhi med stor värme: "Kärleken till evangeliet och till varandra lyser i deras ögon! Någon som är mer villig att tjäna än Attila finns inte! Jag brukar säga att han har vingar under jackan. Marike och Attila lever verkligen för evangeliet. De är så trofasta! Och Attilas son Stefan är helt underbar. Han är en duktig violinist och bestämde sig själv för att lära sig spela piano. Nu spelar han psalmerna. Muhis är en fantastisk familj som vi älskar."

Medlemmarna i familjen Muhi har inte alltid levt tillsammans. Marike kom till Norrbotten från Nederländerna och har vuxna barn från ett tidigare äktenskap. Attilas och Marikes vänskap började lite försiktigt på ett föreningsmöte på kursgården Fällökna i Flen, när Attila bodde i Dalarna och Marike bodde i Luleå. Kontakten växte och när Marike (som var medlem i kyrkan sedan några år tillbaka) förstod att Attilas känslor för henne var seriösa var det dags för henne att berätta något mycket viktigt. Hon bad Attila att lyssna noga. "Jag berättade om mitt medlemskap, om kyrkan, om Jesus Kristus och evangeliets sanningar. Jag berättade om kyrkans regler och om kyskhetslagen. Attila tyckte att allt lät väldigt bra och blev bara mer intresserad."

Första gången Attila besökte ett av kyrkans möten var faktiskt i möteshuset i Västerhaninge. Marike hade kommit från Luleå för att besöka templet och Attila passade på att åka ner till Stockholm för att träffa henne och samtidigt återse sin barndomsmiljö. Attila besökte sedan också kyrkan i Borlänge där han fick undervisning av

missionärerna. Attila förklarar enkelt att han fick ett vittnesbörd och att han ville bli döpt. Marike reste ner till dopet i Borlänge. Hon fick tala och hon fick också sjunga en vacker sång om templet, ackompanjerad av grens-presidentens dotter. Marike berättar att allt blev perfekt. Dopet var en vacker, andlig fest. Attila flyttade sedan upp till Norrbotten och ett halvår efter dopet vigdes Marike och Attila i kyrkan i Luleå. Medlemmarna i grenen gjorde en fantastisk fin bröllopsfest för brudparet.

När Attila flyttade norrut bodde Stefan (som var tio år) kvar som tidigare hos sin mamma i Dalarna. Efter ett par år flyttade dock Stefan upp till sin pappa och Marike i Norrbotten, och väl där följde han med till kyrkan på söndagarna. I kyrkan uppmuntrades han att be och fråga om evangeliet var sant och om han skulle låta döpa sig. När han gjorde detta fick han inget tydligt svar, men i stället en lycklig och fridsam känsla, en känsla som han bestämde sig för att lita på. Attila och Marike blev glada över hans beslut, men hans mamma, som då var ganska negativt inställd till kyrkan, menade att han skulle vänta tills han var äldre. Attila berättar om hur han

Marike, Attila och Stefan Muhi utanför kyrkans möteslokal i Novi Sad i Serbien

Familjen Muhis buss utanför templet i Västerhaninge

FOTO: ATTILA MUHI

kämpade med detta och hur far och son till sist reste ner till Dalarna för att samtala med Stefans mamma. När hon förstod att det var hans egen önskan motsatte hon sig inte längre hans dop.

Marike, som föddes i en troende familj, berättar att hennes väg till det återställda evangeliet bland annat gick via en upplevelse hon hade när hon arbetade på ett flyktingläger mellan Thailand och Kambodja. Marike blev svårt sjuk och fördes till ett sjukhus i Bangkok. På sjukhuset försvann hon från sitt jordiska liv och kom till andarnas fängelse. Här hade hon en hemsk upplevelse och hon önskade bara att komma därifrån. Hon lyfte händerna och ropade högt till Gud och frågade varför hon hade hamnat där hon var. "Svaret kom omedelbart. Gud fanns vid min sida och sa att jag egentligen visste varför. Jag hade inte sökt tillräckligt för att motta dopet. Genom Guds ingripande fick jag komma tillbaka till livet. Med sakta och tydlig hand fick jag sedan vägledning i mitt sökande."

Marike berättar vidare hur hon en vacker septemberdag 2001 var hemma i lägenheten i Luleå. Barnen var i skolan och hon hade tvättat, städlat och bakat. "Aldrig hade jag hunnit så mycket på en dag och ändå hade dagen just börjat. Det knackade då på dörren och mitt hjärta hoppade till i glad förväntan. Den Helige Anden sa till mig att gå och öppna. 'De kommer från mig.' Utanför dörren stod två unga män med underbara leenden. De berättade varför de kommit och sa så fina saker att jag snabbt bad dem att komma in. Vad dessa missionärer berättade gjorde att många av mina obesvarade frågor blev lösta. Utan att jag ens behövde ställa frågorna. De var så ödmjuka och snälla."

"Missionärerna fortsatte att undervisa mig, men det var inte lätt för mig att besöka kyrkan till en början eftersom jag åtagit mig att vara söndagskol-lärare för barn i en annan kyrka. När missionärerna berättade för mig om templet visste jag ändå att det var i den här kyrkan jag hörde hemma. Jag ska aldrig ångra att jag blev medlem i denna sanna och unika kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Så äkta och genuin är den gudomliga kärlek som hela församlingen präglas av. Jag är så tacksam för alla fina tal och uppbyggliga lektioner. Jag älskar våra underbara fastemöten. Jag är så glad över att vi får betala tionde. Fantastiskt! Men bäst av allt är det vi får göra för våra avlidna anhöriga!"

Attila och Marike har verkligen tagit för sig av det dignande smörgåsbord av andlig näring som evangeliet erbjuder. De tar egna initiativ och har en stor önskan att bidra till verket på olika sätt, trots Marikes hälsoproblem. Attila har många strängar på sin lyra och detta ledde paret att köpa en begagnad buss. Förra sommaren kunde de köra bussen till templet i Västerhaninge. De plockade upp andra medlemmar längs vägen. Deras släktforskning har under två somrar i rad lett dem till att söka efter Attilas ungerska rötter i nuvarande Serbien. De vittnar kraftfullt om hur de fått himmelsk hjälp i sina ansträngningar. Herren älskar familjen Muhi och familjen Muhi älskar Herren. ■

Hon rymde från sitt dop

Inger Höglund

Valeria Brändh tillsammans med familjen

På senaste stavskonferensen i Stockholms södra stav blev en ny primärpresident inröstad: Valeria Brändh från Västerhaninge församling. Hon fick förstås bära sitt vittnesbörd och det kommer vi alla som var där inte att glömma.

Valeria är född i Brasilien men kom till Sverige 2006 för att en god vän skulle gifta sig här. Valeria träffade då Christian Brändh och bosatte sig i Sverige när de gifte sig. Fyra barn i åldrarna 9 månader till 11 år har också kommit till familjen.

Valerias familj var katoliker och hennes mormor var mycket angelägen om att Valeria skulle döpas som baby, men hennes mamma var av någon anledning inte av samma åsikt, så hon lyckades skjuta upp dopet tills Valeria

var i 9-årsåldern. Då sydde mormor en vacker vit klänning som Valeria skulle ha på sig. Men Valeria själv ville inte döpas, så hon smet ut och rullade sig i en lerpöl med klänningen på. Ett nytt försök gjordes, men när Valeria såg prästen, som såg mycket skrämmande ut i svart kåpa och stor, hög svart hatt, förklarade hon att hon inte ville att

han skulle döpa henne och så smet hon. Prästen sa att familjen skulle ta henne med sig hem, för hon var ändå inte ett Guds barn.

Men döpt blev Valeria ändå. Då var hon 18 år och dopet skedde i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Då var det precis vad hon önskade skulle ske. ■

Små och stora svenska mirakel

Tom Heidenberg

Stockholms församling

Namnen i denna berättelse har ändrats.

På 1980-talet bodde jag och min familj i Upplands Väsby utanför Stockholm. Vi tillhörde då Norrvikens församling, sedermera Jakobsbergs församling. Jag var under några år hemlärare hos familjen Svensson i Sollentuna. Mamma Karin, dottern Annika (14 år) och sonen Leif (12 år) var medlemmar, däremot inte pappa Bertil. Karin hade svårt att hålla ordning på barnen, speciellt Leif som var väldigt driftig och påhittig. Jag fick som hemlärare gå in och i viss mån agera förälder eftersom både Karin och Bertil hade svårt att greppa situationen. (Mamma Karin hade ett mentalt handikapp och pappa Bertil var alkoholberoende.)

Som hemlärare besökte jag familjen Svensson ofta. En kväll fick jag ett telefonsamtal från Karin, som hade en sorglig nyhet att berätta: Hennes make Bertil, som varit sjuk en längre tid, hade fått beskedet att han hade cancer. Cancern hade redan hunnit sprida sig till alla inre organ. Det fanns inget man kunde göra annat än att söka lindra smärtorna. Han skulle

läggas in på Löwenströmska sjukhuset i Upplands Väsby. Bertil rasade i vikt. Hans tillstånd försämrades snabbt.

Jag hade under den här tiden ett eget företag och reste mycket i mitt arbete. Jag behövde åka utomlands en vecka på en utställning och jag oroade mig för vad som skulle hända om Bertil gick bort medan jag var bortrest. Hur skulle Karin klara det? Jag bad att inget skulle hända innan jag återvände från min resa. Jag ville kunna vara på plats för att ta hand om familjen när eller om Bertil avled.

Jag parkerade min bil på Arlanda som ligger 1,5 mil norr om Upplands Väsby. Det var tidigt på måndag morgon och jag flög iväg. Jag ringde flera gånger under veckan till familjen Svensson för att höra hur det stod till med Bertil. Inga större förändringar, han låg i något slags komatillstånd. Jag fortsatte att be för familjen och för att vår himmelske Fader skulle uppehålla hans liv under veckan. På fredag eftermiddag återkom jag till Arlanda efter min resa. Jag var trött och tänkte bara på att det skulle bli skönt att komma hem till min egen familj.

FOTO: TEREZ NILSSON

Jag satte mig i bilen och slog på radion för att lyssna på nyheterna. Då hörde jag plötsligt en röst som uppmanade mig att stänga av radion. Jag lydde, men min första tanke var: "Nej, varför det?" Jag slog på radion igen. Efter några sekunder kom samma röst och uppmanade mig igen: "Stäng av radion!" Jag stängde av igen och det gick några sekunder innan jag förstod varför: Åk till sjukhuset direkt! Jag insåg nu att jag behövde ta mig till Bertil på sjukhuset så fort som möjligt. Sjukhuset ligger mellan Arlanda och vårt hem, så jag kör raka vägen till sjukhuset, parkerar bilen utanför och rusar upp till avdelningen där Bertil ligger.

När jag kommer upp träffar jag på en sjuksköterska och frågar henne hur det står till med Bertil. Hon säger att det inte är några förändringar, men att sonen Leif är på väg till sjukhuset med Bertils rakapparatur. Hon frågar om jag kan stanna tills han kommer. Jag går in till Bertil, som har ett eget rum, och jag undrar varför det var så bråttom. Jag funderar också på om jag ska ge honom en välsignelse. Men jag ställer mig vid fotändan av sängen och väntar. Plötsligt blir det "mörkt" i rummet, trots att det fortfarande är dag. Jag upplever att två separata ljus kommer in genom det stängda fönstret och stannar framme vid Bertils huvud. Ett annat ljus lösgör sig från Bertil och förenar sig med de två andra och alla tre färdas nu tillsammans samma väg ut. Det blir åter "ljus" i rummet och jag ser att Bertil har gått bort. Jag

behöver inte ens ta hans puls – hans ande har lämnat kroppen. Detta bara ett tiotal minuter efter jag kommit upp på hans avdelning.

Jag går ut och talar om för sköterskan att Bertil precis har avlidit. Hon blir förvånad och frågar om jag känt på hans puls. Jag försäkrar att han är död, men väljer att inte berätta vad som hänt. Hon konstaterar också: "Bertil är död!" Hon säger: "Vilken tur att du kom hit innan sonen kom, så att inte han behövde hitta sin far död." Hon frågade också om jag kunde tala om för Leif vad som hänt. "Kan du sedan också ringa resten av familjen så att de kan komma hit och ta ett sista farväl? Vi ser till att göra pappan fin och tänder ett ljus så att familjen får ett sista fint minne av honom." Jag säger: "Det är därför jag är här."

Leif kommer in på avdelningen några minuter senare och jag berättar för honom vad som hänt och kan trösta honom. Han blir förstörd väldigt ledsen, men jag berättar för honom att vår himmelske Fader är medveten om vad som hänt och att han låtit pappa Bertil få vänta med att dö tills jag kunde vara på plats för att ta hand om familjen. Vi väntar in dottern och mamman och jag berättar för dem om det jag fått uppleva. Jag känner mig så tacksam över Herrens kärlek till denna sköra familj och för att jag kunde vittna för dem om vad som hänt med deras make och far. Jag tänkte på hur nära det var att jag inte hade lyssnat till Andens maningar.

Vi kunde sedan hjälpa familjen med begravningen.

Jag är tacksam för denna upplevelse och för andra erfarenheter av att tjäna i prästadömet. Det har fått mig att inse att det är först när vi tjänar varandra och visar kristuslik kärlek

genom handling som vi får erfara hur himlens krafter sätts i rörelse. Vi finns till för varandra under vårt jordeliv och vi går en evighet till mötes, tillsammans. Vi är alla vår himmelske Faders barn och vi tillhör alla hans stora och eviga familj! ■

Det brinner för 25:e gången!

Åsa Ahlström och Terez Nilsson

Lunds församling

I år var det 25-årsjubileum för det traditionsenliga valborgsmässöfirandet hos familjen Ahlström i Lomma. Lomma ligger vid Öresundskusten, mellan Malmö och Lund. På Oskarsfridsvägen 19 var det mesta sig likt. Mycket folk, god stämning, sånger till våren, en brasa som tänds redan klocka fyra för barnfamiljernas skull. En tipsrunda, en brännbollsmatch och en stunds fotboll stod som vanligt också på programmet. Nytt för i år var en ungdomskör och några modiga solister bland barnen.

Jerry och Åsa Ahlström har en stor vänkrets. Arbetskamrater, grannar, kollegor inom politiken och medlemmar från både Malmö och Lunds församling fanns på plats. Många uppskattar den barnvänliga och alkoholfria tillställningen. Deltagarantalet brukar variera mellan 70 och 140 personer, mycket beroende på vädret.

Miriam, som är dotter i familjen, berättar hur hon de senaste sju åren dragit i sina kompisar från både när och fjärran. Många ungdomar

FOTO TEREZ NILSSON

Jerry och Åsa Ahlström, tillsammans med delar av den växande familjen som alltid arbetat tillsammans för att genomföra det årliga Valborgsevenemanget

Miriam Ahlström

Alva från Malmö församling och Esther (ett av Jerrys och Åsas barnbarn) från Lunds församling har roligt tillsammans.

återvänder till evenemanget år efter år. När mörkret lägger sig och de flesta åkt hem blir dessa ungdomar kvar. Det blir en ny liten brasa, lite gotter, samt sång till gitarr. Ungdomarna övernattar och hittar på något även under första maj.

Åsa berättar om hur familjen köpte sitt hus, ett renoveringsobjekt med stor tomt, 1993. "Nya i området och med mycket att elda bestämde vi oss för att bjuda in våra grannar till en majbrasa. Vi bjöd också in några

vänner från kyrkan. Detta fortsatte vi med genom åren. Evenemanget växte. Många har fått sin första kontakt med medlemmar i kyrkan genom den här aktiviteten och alla är så förvånade över hur trevligt det är utan sprit."

"Det har varit trosstärkande för oss många gånger då det har regnat timmarna innan och efter aktiviteten. Våra vittnesbörd om Gud har hjälpt oss. I tro har vi dukat upp allting trots att regnmolnen har omringat oss. Vi har blivit rörda av tacksamhet när vi sett hur solen tittat fram och i övervägande utsträckning lyst på oss så att vi alltid kunnat genomföra vår aktivitet." ■

Med känsla för trä

Tre medlemmar i Trollhättans församling har en gemensam passion för att arbeta i trä. Leif Olsson och Carl-Åke Andersson besökte 2014 ett öppet hus som PRO-slöjdarna i Trollhättan höll. Detta ledde till att Leif och Carl-Åke började slöjda med andra i de välutrustade lokalerna. Här fanns bandsågar, planhyvlar, putsmaskiner, svarvar och annat. De

kände en fin gemenskap med de andra slöjdarna i gruppen. Man tipsade varandra och gav varandra hjälp och inspiration. Hans Nilsson, som just nu verkar som biskop i Trollhättans församling, sällade sig snart till slöjdgruppen som träffas varje tisdag eftermiddag. De tre medlemmarna i kyrkan är förstärkt aktiva i sin församlings göromål på olika sätt, men

de känner att engagemanget genom slöjdandet ger livet en särskild dimension. Deras arbete har lett till att Carl-Åke sitter i styrelsen för PRO (Pensionärernas riksorganisation) i Trollhättan och biskop Nilsson har precis blivit invald som kamrer. "Att vara aktiv som pensionär både i och utanför kyrkan höjer livsglädjen", säger Leif. Deras vackra alster för tankarna till en man som för 2000 år sedan också arbetade i trä. ■

Leif Olsson, Hans Nilsson och Carl-Åke Andersson

Carl-Åke i slöjdlokalen

Några exempel på vad som tillverkas

Så känner du mer lycka

Renée Broch Augustsson

Stavsreporter Stockholms stav

Höst. Känner du förväntan inför studier, jobb och uppgifter eller känns det tungt och grått? Känner du dig – just nu – lycklig? Kan du säga att du är riktigt tillfreds med livet?

Mormons bok berättar att nephiterna under en period "levde på ett sätt som bringade lycka" (2 Ne. 5:27). Att de levde rättfärdigt förstår vi, men vad innebär det mer i detalj? Utom det självklara att iakttä Guds bud? För även när vi lever så bra vi förmår kanske vi inte alltid känner den där glädjen vi skulle kunna känna. Så hur kan vi bli lyckligare?

Det forskas en del om detta och i en artikel i tidningen Hälsa (nr. 5, 2019) ger Filip Fors tips om detta. Han är forskningssamordnare på sociologiska institutionen vid Umeå universitet. Vid en jämförelse av hans tips och metoder med det som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga lär är det förbluffande mycket som stämmer överens, fast forskningen räknar inte med att det är Jesus Kristus som är källan till all glädje.

Så här blir du lyckligare, enligt Filip Fors:

1. Skriv ner fem saker du är tacksam för några gånger i veckan.
2. Fundera på vad som får dig att må bra och gör utrymme för det i din kalender. Tänk över vad som ger mening åt ditt liv och gör mer av de sakerna.
3. Värna om dina relationer och ägna mer tid åt familj och vänner. Att göra någon annan glad ger glädje tillbaka.

4. Undvik att skjuta upp saker som tråkiga arbetsuppgifter.
5. Sätt upp mål för vad du vill uppnå både i stort och smått.
6. Fysisk träning.
7. Få in humor i ditt liv.

Och vad lär vi oss i kyrkan? Jo:

1. Skriv i din dagbok vad Gud har välsignat dig med.
2. Lyssna noga efter vad som ger dig glädje. Sök personlig uppenbarelse och ge dig tid till stilla stunder av meditation.
3. Upphöjelse är en familjeangelägenhet. Vi uppmuntras att en kväll i veckan samlas som familj – ha hemafton. Släktforskning och tempeltjänst är ett sätt att se till våra nära och kära. Genom stödverksamheten har vi oräkneliga tillfällen att glädja andra.
4. I Almas bok läser vi: "Detta liv är tiden för människorna att bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag

är dagen för människorna att utföra sina verk. ... Eftersom ni har fått så många vittnesbörd vädjar jag till er att ni inte uppskjuter er omvändelses dag" (Alma 34: 32, 33).

Att skjuta upp saker kan också handla om roliga saker som vi väntar med till en mer lämplig tidpunkt, ett tillfälle som kanske inte kommer. Så vänta inte med det trevliga.

1. Upphöjelse och att bli fullkomliga är det stora målet. Många delmål på vägen dit kan handla om utbildning, att utveckla talanger med mera.
2. Kroppen är vår andes tempel och bör behandlas som ett sådant.
3. Jaaa ... humor gör livet lättare!

Men om du ändå känner dig sorgsen, för livet är svårt ibland, minns då att du kan vända dig till vår himmelske Fader och "åkalla ... din Gud med ödmjuk vädjan så att era själar kan glädjas" (L&F 136:29). ■

Släkthistoria – inte bara forskning och tempelarbete

I kyrkans stora släktforskningsprogram "FamilySearch" finns stora resurser att lagra minnen. Under "Memories" kan man för varje enskild person arkivera bilder, berättelser, dokument och ljudfiler. Utrymmet för dina minnen är mycket generöst. Informationen om avlidna släktingar blir tillgänglig inte bara för dig utan för alla i familjen som har tillgång till FamilySearch. Man behöver inte vara medlem i kyrkan för att gratis ta del av/bidra med släktinformation via FamilySearch.

Christian Schanner, som verkar som kamrer i Malmö stav, delar med sig av sina erfarenheter av Memories:

"För mig kom Memories verkligen till pass när jag insåg att släktforskning är så mycket mer än bara två årtal med ett streck emellan. I vår familj har Memories gjort stor skillnad på två sätt. Först så hjälper det oss att arbeta med släktforskning som en familj. De i familjen som inte är medlemmar kan även de ha ett konto och arbeta för att fylla ut livsberättelserna och göra alla

namnen levande. Tillsammans hjälps vi åt att spara minnen, berättelser och bilder. Men framförallt känner jag att Memories är till stor välsignelse för våra barn. En gång i veckan, antingen måndag eller söndag, sätter vi oss ner som familj och pratar om vår släkt. Barnen, som tidigare mest varit intresserade av de roligaste namnen, har nu verkligen fått upp ögonen för alla spännande berättelser och allt underbart som våra förfäder fått uppleva under sina liv.”

”Vi känner att Memories hjälper hela familjen att engagera sig i verket och att det binder oss närmare varandra. Vi har verkligen känt Elia ande i vår familj och de välsignelser som kommer därav.”

Många av oss bromsas av det praktiska och tekniska arbetet med att spara minnen digitalt. Ditt viktigaste verktyg kan vara en vanlig mobiltelefon med en bra kamera och med en app för röstmeddelanden. Du fotograferar bilder från gamla fotoalbum, från bilderna på fasters sekretär och från dokumenten som du vet finns hos en avlägsen släkting. Du kan lägga in bilderna tillsammans med andra bilder på din dator, men du kan också arbeta direkt via din telefon eller surfplatta. FamilySearch har på senaste tiden blivit mer anpassat för portabla enheter. Gå in på ”Person” på den släkting du vill lägga in något på. Tryck på Memories. Du kan behöva trycka på ett plus-tecken innan du sedan väljer mellan stories, pictures, documents eller audio. Det roliga är att FamilySearch låter en veta när någon har lagt in en ny bild eller ett nytt dokument på en av personerna i ens släkttrod. Alla som känner till något om den döde kan från sitt håll bidra med information.

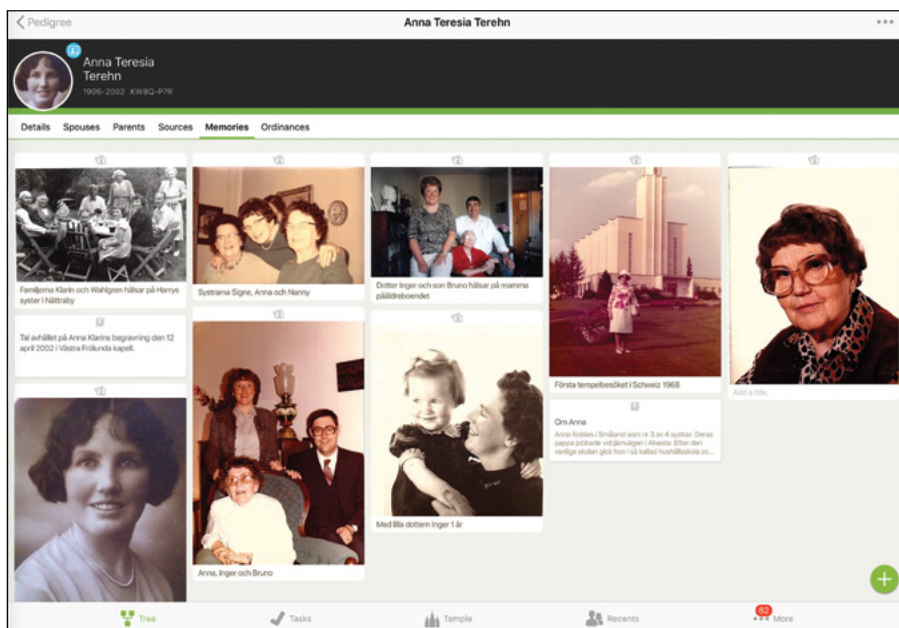
Exempel på information som kan intressera flera användare i en familj

kan vara ett utskrivet tal från en begravning, det kan vara ett porträtt som målades av en älskad förfader som hade modet att lyssna till evangeliet. Den gamla sjömansboken med uppgifter om farfars fars resor är ett annat exempel på sådant som behöver komma fram ur byrålådan och in på hans minnesbank. Ta en

bild av den gamla fotogenlampan från mormors mors föräldrahem. Lägg in bilden på på Memories tillsammans med en förklarande text. Dina bilder, berättelser och andra minnen har en trygg hemvist på FamilySearch. Och glöm inte bort framtidens historia! Har ni arkiverat lillebrors röst innan mål-brottet? ■

Från familjen Schanners "Memories". Kylcontainerskeppet som gammel-gammel-farfar seglade på i mellankrigsåren och som till barnens förtjusning mest skeppade bananer.

Från Anna Terehn Klarins minnesbank på Memories i FamilySearch